

INDHOLD

04	Barndommens Land	24	Jeg ser de bøgelyse øer
05	Blæsten går frisk over
Limfjordens vande	25	Jens Vejmand (Hvem sidder
der bag skærmen)
06	Danmark nu blunder
den lyse nat	26	Kringsatt av fiender
07	Den danske sang er en ung,
blond pige	27	Kære linedanser
08	Det lysner over agres felt	28	Langt højere bjerge
09	Du danske sommer jeg
elsker dig	29	Livstræet
10	Du kom med alt det der
var dig	30	Man binder os på mund og
hånd (Gribe efter blanke ting)
11	En lærke letted'	32	Noget om helte (Livet er en
morgengave)
12	En yndig og frydefuld
sommertid	33	Ole sad på en knold og sang
13	Er lyset for de lærde blot	34	Papirsklip
14	Et hav der vugger sig til ro	35	Ramadan i København
14	Forelsket i København	36	Se nu stiger solen
15	Fortabt er jeg stadig	37	Sensommervise
(Æbler lyser rødt)
16	Frit land	38	Sommerens ø (Hver gang en
sommer igen kommer dragende)
17	Godmorgen lille land	39	Sommersalme (Det dufter
lysegrønt af græs)
18	Hvad tænker Ingrid på	40	Svantes lykkelige dag
19	I Danmark er jeg født	41	Tit er jeg glad
20	I østen stiger solen op	42	Underlige aftenlufte
21	Idas sommarvisa (du skal
inte tro det blir sommar)	43	Vort modersmål er dejligt
22	Jeg drømte om atten svaner
i nat	44	What a wonderful world
23	Jeg er havren	45	Så tag mit hjerte
		46	Barndommens gade

BARNDOMMENS LAND

Tekst: Benny Andersen

Melodi: Benny Andersen

Barndommens land.
Tidens mælketand.
Verden er ny for dit øje.
Folk er to-tre meter høje
så de må bøje sig
ned til dig.

Fluen er blå.
Kilder på min tå.
Og et par myrer du kender
hygger sig på dine hænder.
Skrubtudsens tisser en tår
før den går.

Solen er varm.
Stikker på din arm
ligesom hvepse og bier.
De er så gale. De svier.
Regnormen føles så blød.
Den er sød.

Slog du dit ben
på en kampesten?
Kom - lad mig puste på skrammen.
Vi skal ha lappet dig sammen.
Du må vist hellere få
plaster på.

Verden er stor.
Kaldes 'Moder Jord'.
Der findes børn der må flygte,
men du har intet at frygte.
Ingen skal mishandle dig -
håber jeg.

Græsset er højt
som et fuglefløjt.
Solen er ude af syne.
Putter sig under sin dyne.
Gaber måske - lissom du -
sover nu.

Barndommens land.
Nu er jeg en mand.
Tit har jeg lyst til at love
solskin og dejlige skove.
Men der er lang vej igen.
Sov, min ven.

BLÆSTEN GÅR FRISK OVER LIMFJORDENS VANDE

Tekst: Erik Bertelsen

Melodi: Povl Hamburger

Blæsten går frisk over Limfjordens vande,
rusker dem op til vågen flugt,
jager dem mellem de favnende strande,
fylder med toner hver en bugt.
Og sømanden synger bag sit rat
på krydstogt fra Nordsø til Kattegat.

Dagen står høj over Limfjordens vande,
bredning og sund og krinklet vig!
Sallingland, Thyland og andre lande
hilser hverandre med mågeskrig.
Og bonden går på sin agerjord
med blikket forynget af luft og fjord.

Lyslet slår blink over Limfjordens vande,
tindrer og ler i et stridigt spil.
Bølgerne kaster med flammende brande
vikingedrømmenes hvide ild.
Og ungdommen føler fjordens magt,
en udvé fjernt over verden strakt.

Længsel er saltet i Limfjordens vande.
Her fik jeg fartens glød på kind,
her blev med kølige stænk mod min pande
viet til uro mit sejlersind.
Ja, Limfjord, jeg elsker dit blå humør
i kuling fra Hals og til Harboør.

DANMARK NU BLUNDER DEN LYSE NAT

Tekst: Thøger Larsen

Melodi: Oluf Ring

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

DEN DANSKE SANG ER EN UNG, BLOND PIGE

Tekst: Kai Hoffmann

Melodi: Carl Nielsen

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige
hvor bøge lytter til bølger brus.
Den danske sang når den dybest klinger,
har klang af klokker, af sværd og skjold.
I mod os bruser på brede vinger
en saga tone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes
det flammer hedest i Bjarkesmål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesprog er på vers og sang,
og lære kan vi af nattergalen,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

DET LYSNER OVER AGRES FELT

Tekst: Ludvig Holstein

Melodi: Harald Balslev

Det lysner over agres felt,
hvor sløve plovspand kravle,
det sortner over Store Bælt
med sol på kirkegavle. -

Velkommen i vor grønsværsstol
blandt grøftens brombærranker!
O, det gør godt at slikke sol
igen på disse banker!

Vel rækker høstens solskin kort,
men rønnens bær står røde.
Alleens linde blegner bort,
men vildvinsranker gløde.

Vel! Ræk mig da, o efterår,
en gravensten, som smager
af bækken ved min faders gård
og mulden i hans ager.

Og bag mig, sol, og blød mig, regn'
Jeg plukker mine nødder
og trasker langs et brombær hegn
med plovmuld under fødder.

Og det er al den jord, jeg har,
og alt, hvad jeg begærer.
Jeg håber, det går an, jeg ta'r,
hvad mine såler bærer.

DU DANSKE SOMMER JEG ELSKER DIG

Tekst: Thøger Larsen

Melodi: Otto Mortensen

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
i drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled' din lovsang ud,
kun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn,
din troldom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

DU KOM MED ALT DET DER VAR DIG

Tekst: Per Warming

Melodi: Jens Rosendal

Du kom med alt det der var dig
og sprængte hver en spærret vej
og hvilket forår blev det!
Det år, da alt blev stækt og klart
og vildt og fyldt med tøjbrudsfart
og alting råbte: lev det!

Jeg stormed ud og købte øl
ja, vinterens gamle, stive føl
fór ud på grønne enge
og du blev varm og lys – og fuld
og håret var det pure guld
som solen – skjult for længe.

Og blomster åbned sig og så
at nu blev himlen stor og blå
og stunden født til glæde
Din næve var så varm og god
og du blev smuk og fuld af mod
så smuk, jeg måtte græde.

Vorherre selv bød ind til fest
og kyssed hver benovet gæst
i kærlighedens sale
med øjne, undrende og blå
vi bare så og så og så
og slugte livets tale:

At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stort besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheden er og bliver
og hvad end hele verden si'r,
så har den vore hjerter

EN LÆRKE LETTED'

Tekst: Mads Nielsen

Melodi: Math. Christensen

En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit,
ja, Danmark frit.

Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit,
og Danmark frit.

Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned,
og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit,
og Danmark frit.

Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit,
Velsign det, Herre, fra sund til klit,
fra sund til klit.

EN YNDIG OG FRYDEFULD SOMMERTID

Tekst: Folkevisе

Melodi: Folkemelodi

En yndig og frydefuld sommertid
i al sin herlighed,
den glæder og trøster så mangen en,
alt ved Guds kærlighed.
Den fører blomsterskaren frem,
og rosen rød, så dejlig og sød,
den ser du da igen.

Blandt alle disse blommer véd jeg én,
en rose for dem alle,
udsprungen af en dejlig gren,
ud af en yndig stamme.
Vel er der mange smukke til,
men jeg for sandhed sige vil:
han overgår dem alle.

Går jeg om dagen ud eller ind,
ihvor det være må,
da er du stedse i mit sind,
om natten ligeså.
Og når jeg sover sødelig,
om dig jeg drømmer lykkelig,
ret som du hos mig var.

ER LYSET FOR DE LÆRDE BLOT

Tekst: N. F. S. Grundtvig

Melodi: Erling Lindgren

Er lyset for de lærde blot
til ret og galt at stave?
Nej, himlen under flere godt,
og lys er himlens gave,
og solen står med bonden op,
slet ikke med de lærde,
oplyser bedst fra tå til top,
hvem der er mest på færde.

Oplysning være skal vor lyst,
er det så kun om sivet,
men først og sidst med folkerøst
oplysningen om livet;
den springer ud af folkedåd
og vokser, som den vugges,
den stråle i vort folkeråd,
til aftenstjernen slukkes!

Er lyset i planeter kun,
som ej kan se og mæle?
Er ikke ordet i vor mund
et lys for alle sjæle!
Det giver os for ånder syn,
som solens skin for kroppe,
det slår i sjælen ned som lyn
fra skyerne hist oppe.

Er lys på visse vilkår blot
så halvvejs at ophøje?
Gør det ej alle vegne godt!
Er lys ej livets øje!
Skal for misbrugens skyld måske
på åndens himmelbue
vi heller mulm og mørke se
end solens blanke lue!

Nej, aldrig spørges det fra Nord,
vi lyset vil fordunkle!
Som nordlys i fribårne ord
det sås på himlen finkle,
og ses det skal ved nordens pol,
ej blot i kroppens rige:
midsommerens den bolde sol
vil ej for midnat vige!

ET HAV DER VUGGER SIG TIL RO

Tekst: Juliane Preisler

Melodi: Matti Borg

Et hav der vugger sig til ro nu
en strand der mørkner så blidt
en ren orangerød magi
en fred der rækker vidt
mens vi holder hænder

Et lys der sænker sig så tavst nu
en sol så langsomt på vej
en sommernatteblå magi
et sind der åbner sig
mens vi fanger stjerner

En nat der nærmer sig så blødt nu
en lyd der stilner om os
en lillalysrød magi
en sjæl der kaster los
mens vi lytter bølger

FORELSKET I KØBENHAVN

Tekst: Volmer Sørensen

Melodi: Bent Fabricius-Bjerre

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.
Sid'n i går
skete det, at vi nu forstår:
først i år
blev det virkelig vår.

Du og jeg
blev forelsket i København,
fandt en vej,
vi kun kendte af navn.
Dem, som siger, at sol og vår
kommer hver gang, en vinter går,
vil vi svare, at først i år
blev det virkelig vår.

Endnu engang
skal skoven stå brud,
og sommer og sang
skal folde sig ud.
Alle sure
ka' gå og lure
på høst
hvis de har lyst.

FORTABT ER JEG STADIG

Tekst: Stine Pilgaard

Melodi: Katrine Muff Enevoldsen

1. Vi mødtes i sne
forblændet af ungdom og uden at se
et virvar af jubel og nysgerrighed
vi mødtes i sproget, et hemmeligt sted
og der går vi hen
igen og igen.

2. Igen og igen
og tonerne blev til et langstrakt refræn
et plot, en fortælling, en popmelodi
godnatsange brudt af sirenernes skrig
vi følte os som
en luftløs ballon.

3. En luftløs ballon
en endeløs sætning, helt kærtret og tom
jeg hjemses tit af idéer om flugt
men latteren tegner dit ansigt så smukt
du strækker din krop
mens solen står op.

4. Mens solen står op,
så brygger vi kaffe og drikker en kop
og når vi blir fanget i hverdagens støj
så ruller vi øjne og deler en smøg
så strander vi der
hvor ømheden er.

5. Hvor ømheden er
marcherer vi tappert med velviljens hær
en kærlighed tyndslidt og helt desperat
kun båret af løfterne, stålsat og klart
et dirrende nu
mit søvnige du.

6. Mit søvnige du
mit drama er langt, min fornuft er itu
og når jeg blir bange og når jeg blir vred
så sænk mine skibe og skænk mig din fred
jeg øjner en kyst
og snart blir det lyst.

7. Og snart blir det lyst
så tag mig for givet, det virker så tyst
fortabt er jeg stadig trods årenes gang
og synger med tak denne kærlighedssang
fordi det sku' ske
vi mødtes i sne.

FRIT LAND

Tekst: Carl Emil Petersen

Melodi: Carl Emil Petersen

1. Bølgende bakker
marker, eng og skov
frit land, frit land bestå
dine brødre er borte
dine søstre sover sødt
så du må være stærk og stå ret

*Fra myggestik ved søerne
til trådene i bølgerne,
der brænder hendes ben.
Vi skal kaste os i bølgerne der slår mod ky-
sten ind
frit land, frit land, mit sted
frit land, frit land, frihed.*

2. Ryster du på hånden
ja så vælter det jo ind
over landets grænser
ind i stuen i mit hjem
vi skal kaste os i bølgerne der slår mod kysten ind
frit land, frit for os selv

*Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn,
alt det smukkeste gør ondt.
Fra myggestik ved søerne
til trådene i bølgerne,
der brænder hendes ben.
Vi skal kaste os i bølgerne der slår mod kysten ind
frit land, frit land, mit sted*

3. Tusinde af øjne
de har meninger om alt
og allesammen tror at deres TV taler sandt
jeg skal prøve på at se den lysende idé,
men strengen den må trækkes i det sand

4. Tilgiv mine øjne
de ser kun fra næsen ned
hvordan sku' jeg ku' bære hele kloden på mit skød?
Hele verdens smerte kommer ikke mine ved
frit land, frit land, mit sted

*Sommeren var gået,
da jeg rev mig på din torn,
alt det smukkeste gør ondt.*

GODMORGEN LILLE LAND

Tekst: Niels Brunse

Melodi: Carsten Johs. Mørch

Godmorgen, lille land!
Et land med sol, et land med dis,
med kyst af sten og sand,
som havets bølger slikker,
med bakker skabt af is,
koldt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
med blink af hav og sø,
de slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
bærer de os fra egn til egn.

Godmorgen, hver og en,
som sidder ved et morgenbord
fra Skagens hvide gren
til Gedsers lange odde,
på vores prik mod nord
her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
og stræk din tunge krop,
for ingen er alene;
når verden lukkes ind,
bygger vi bro fra sind til sind.

HVAD TÆNKER INGRID PÅ

Tekst: Mads Eslund

Melodi: Tue West

1. Hvad tænker Ingrid på, når hun er midt i myldretid

På Østerport var linje H forsinket,

men hun er nået frem

I går var Asger ikke helt sig selv og lunefuld

Det var, som om han ikke kunne tale sandt,

mon han skammer sig

Hun kan ikke huske, hvad hun har sagt

Han kan ikke huske, hvad han har sagt

Hun vil ikke svare på hans besked,

før hun har fri fra job

2. Kan Asger ikke se, at han har sovet længe nok

Han ligner lidt sin far på måden,

som han godt vil forsvinde på

Men tænker han om Ingrid, at hun altid vil ha ret

Han cykler hurtigt gennem stefansgaderegnen lige nu

Han vil ikke sige, hvad han har tænkt

Hun kan ikke gætte, hvad han har tænkt

Nej, han står og laver mælkehjerter, plat og baristasmart

3. For fanden, Ingrid, siger Asger, tænker Ingrid så

Du ligner lidt en gammel, kønsstereotypisk hønemor

Og sådan kan hun ofte tænke, mange forhold er

Vi lever alt for travlt og egoistisk sammen, det er trist

Hun har aldrig bollet med andre før

Han har aldrig fattet, hvad ansvar er

Men de elsker sikkert hinanden højt alligevel,

ved hun godt

4. På Stefansgade leger børnehaven Yggdrasil

I regntøj springer Carla, Ibrahim og Clive

og Petra rundt

De leger far og mor og mor og mor og far og far

Mens Ingrid tjekker mails, er Asgers kaffestamper

blevet væk

Se, nu kigger solen bag skyen frem

Ingrid, hun har fri klokken kvart i fem

Asfalten er våd, og solen smiler stort, da den kysser den

I DANMARK ER JEG FØDT

Tekst: H. C. Andersen

Melodi: Poul Schierbeck

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland.

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud giv den bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

I ØSTEN STIGER SOLEN OP

Tekst: B.S. Ingemann

Melodi: C.E.F. Weyse

I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

Den kommer fra den favre kyst,
hvor Paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød.

Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.

Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.

Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Betlehem.

Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis!

IDAS SOMMARVISA

(DU SKAL INTE TRO DET BLIR SOMMAR)

Tekst: Astrid Lindgren

Melodi: Georg Riedel

Du ska inte tro det blir sommar
Ifall inte nån sätter fart
På sommarn och gör lite somrigt
Då kommer blommorna snart
Jag gör så att blommorna blommar
Jag gör hela kohagen grön
Och nu så har sommaren kommit
För jag har just tagit bort snön

Jag gör mycket vatten i bäcken
Så där så det hoppar och far
Jag gör fullt med svalor som flyger
Och myggor som svalorna tar
Jag gör löven nya på träden
Och små fågelbon här och där
Jag gör himlen vacker om kvällen
För jag gör den alldeles skär

Och smultron det gör jag åt barna
För det tycker jag dom kan få
Och andra små roliga saker
Som passar när barna är små
Och jag gör så roliga ställen
Där barna kan springa omkring
Då blir barna fulla med sommar
Och bena blir fulla med spring

JEG DRØMTE OM ATTEN SVANER I NAT

Tekst: Cornelis Vreeswijk / Poul Sørensen

Melodi: Benny Andersson / Björn Ulvaeus

Jeg drømte om atten svaner i nat
og såmænd også lidt om dig.
Og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom
så du intet fik bedt mig om.

Jeg så dig skam fra mit vindu' i går
men du så ikke mig, min ven.
Jo, du kom her forbi mit vindu' i går
men forsvandt så, gud ved hvorhen.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg havde slå't vinduet op en to tre,
og du så, der var én at se.

Min drøm nu i dag, den regner det i
og jeg gir dig min paraply.
Under den er du tryk i læ og ly
for hvert eneste utæt sky.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg blot lod det regne, så du stod der konfus
li'så våd som en druknet mus.

Jeg drømte om atten svaner i nat,
og såmænd også lidt om dig.
Og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig videm om du kunne lide
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom
så du intet fik bedt mig om.

JEG ER HAVREN

Tekst: Jeppe Aakjær

Melodi: Aksel Agerby

1. Jeg er havren. Jeg har bjælder på,
mer end tyve, tror jeg, på hvert strå.
Bonden kalder dem for mine fold.
Gud velsigne ham, den bondeknold!

2. Jeg blev sået, mens glade lærker sang
over grønne banker dagen lang;
humlen brumled dybt sin melodi,
og et rylefløjt gled ind deri.

3. Mens i dug jeg groede fod for fod,
groede sangen sammen med min rod;
den, som ydmyg lægger øret til,
hører lærkens triller i mit spil.

4. Det kan kolde hjerner ej forstå:
Jeg er lærkesangen på et strå,
livets rytme døbt i sommerdræ,
mer end gumlekost for øg og fæ.

5. Jeg er ven med dug og grødevejr.
ven med landets lyse bøgetræer,
ven med al den danske sæd, som gror
øst for hav og vest for sund og fjord.

6. Jeg får solens sidste lange blink,
før den dukker ned bag gullig brink,
og når aftenklokken ringer fred,
står jeg på min tå og ringler med.

7. Jeg skal ringle barnet til dets seng,
ringle tågen op af sump og eng,
ringle freden over hjemmet ind,
ringle bønner frem i fromme sind.

8. Jeg er havren. Mine bjælder går
over lyse vange år for år,
ringler om, hvor sang og kærve gror
herligt sammen på den danske jord.

JEG SER DE BØGELYSE ØER

Tekst: L. C. Nielsen

Melodi: Thorvald Aagaard

Jeg ser de bøgelyse øer ud over havet spredt,
så skært og skønt i solen, som aldrig jeg har set.
Jeg ved det, som de ligger der, så er der kun så kort
fra grænse og til grænse, men dette land er vort.

Jeg ser de slægter, som gik hen, mens hundredåret skred,
som vandt på Kongedybet, som under Dybbøl led;
de elsked ungt, de drømte langt, de så kun alt for kort,
men frem af dem stod folket. Og dette folk er vort.

Og derfor bøjer vi vort sind, hvor vi i verden går,
med længsel mod de strømme, som disse kyster når,
og derfor samler vi hvert navn, som steg af folkets jord;
i dem vor fortid leved, af dem vor fremtid gror.

JENS VEJMAND

(HVEM SIDDER DER BAG SKÆRMEN)

Tekst: Jeppe Aakjær

Melodi: Carl Nielsen

Hvem sidder der bag Skærmen
med Klude om sin Hånd,
med Læderlap for Øjet
og om sin Sko et Bånd?
Det er såmænd Jens Vejmand,
der af sin sure Nød
med Ham'ren må forvandle
de hårde Sten til Brød.

Og vågner du en Morgen
i allerførste Gry
og hører Ham'ren klinge
paany, paany, paany,
det er saamænd Jens Vejmand
på sine gamle Ben,
som hugger vilde Gnister
af morgenvaade Sten.

Og ager du til Staden
bag Bondens fede Spand,
og møder du en Olding,
hvis Øjne står i Vand
det er såmænd Jens Vejmand
med Halm om Ben og Knæ,
der næppe ved at finde
mod Frostens mer et Læ.

Og vender du tilbage
i Byger og i Blæst,
mens Aftenstjernen skælver
af Kulde i Sydvest,
og klinger Hammerslaget
bag Vognen ganske nær
det er såmænd Jens Vejmand,
som endnu sidder dér.

Så jævned han for andre
den vanskelige Vej,
men da det led mod Julen,
da sagde Armen nej;
det var såmænd Jens Vejmand,
han tabte Ham'ren brat,
de bar ham over Heden
en kold Decembemat.

Der står på Kirkegården
et gammelt frønned Bræt;
det hælder slemt til Siden,
og Malingen er slet.
Det er såmænd Jens Vejmands.
Hans Liv var fuldt af Sten,
men på hans Grav i Døden,
man gav ham aldrig én.

KRINGSATT AV FIENDER

Tekst: Nordahl Grieg

Melodi: Otto Mortensen

Kringsatt av fiender,
gå inn i din tid!
Under en blodig storm-
vi dig til strid!
Kanskje du spør i angst,
udekket, åpen:
hvad skal jeg kjempe med,
hvad er mit våpen?

Her er dit vern mot vold,
her er dit sverd:
troen på livet vårt,
menneskets verd.
For all vår fremtids skyld,
søk det og dyrk det,
dø om du må - men:
øk det og styrk det!

Stilt går granatenes
glidende bånd.
Stans deres drift mod død,
stans dem med ånd!
Krig er forakt for liv.
Fred er å skape.
Kast dine krefter inn:
døden skal tape!

Elsk og berik med drøm
alt stort, som var,
Gå mot det ukjente,
Fravrist det svar.
Ubygde kraftverker,
ukjete stjerner –
skarp dem, med skånet livs
dristige hjerner.

Edelt er mennesket,
jorden er rik!
Finnes her nød og sult,
skyldes det svik.
Knus det! I livets navn
skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd
eies av alle.

Dette er løftet vårt
fra bror til bror:
vi vil bli gode mot
menneskenes jord.
Vi vil ta vare på
skjønnheten, varmen
som om vi bar et barn
varsomt på armen!

KÆRE LINEDANSER

Tekst: Per Krøis Kjærsgaard
Melodi: Per Krøis Kjærsgaard

Kære linedanser, udspændt
ligger foran dig,
selve livet
du fik givet,
gå nu kun din vej.
Du må turde træde ud,
hvor dit liv kun er dit.
Det briste eller bære må
dette ene skridt.
Give fra dig hvad du magter,
da ser du,
en dag du nåede ud
og danser til himmelens stjernes kud. Der er så mange ting man kan

Kære linedanser, hop nu
ud ved siden af.
Se dig danse,
bare sanser,
gøre hvad du ka'.
Være én, men én iblandt.
Og mødes så du gror.
Ja vent dig meget fra den kant:
Denne er din jord!
Tro mig, når jeg siger til dig
det største –
det ser man kun i det små.
Og kigger du opad er himlen blå.

Kære linedanser, ser du
livet er et net,
øjeblikke,
tro blot ikke,
dansen kun er let.
Og en dag gør livet ondt,
det ved jeg, at det vil.
For livet er et liv på trods,
smerten hører til.

Ud af sorgen vokser lykken
og livet
i påskens evige fest.
De stærkeste rødder har træ'r i
blæst.

Linedanser - vælg livet
hvilken er din vej?
Følge hjertet uforfærdet.
Sige ja og nej.
Verden spørger tit hvordan
og alt for lidt hvorfor.
- stå for det du tror!
Gid du aldrig mister modet
og lader
det onde uimodsagt.
Når viljen befries, - da falder magt.

Linedanser i det høje
dans vidunderligt!
For det næste
er det bedste:
Glæden ubestridt!
Tænk at få balancekunst
Så helt ufatteligt!
At modtage sin stang og snor
ganske kvit og frit.
Uanset om du nu tror det,
så ved jeg,
at lyset brænder for dig!
Og kigger du op, er der nok en vej.

LANGT HØJERE BJERGE

Tekst: N. F. S. Grundtvig

Melodi: H. O. C. Zinck

Langt højere bjerge så vide på jord
man har, end hvor bjerg kun er bakke.
Men gerne med slette og grønnhøj i Nord
vi danemænd tage til takke.
Vi er ikke skabte til højhed og blæst,
ved jorden at blive, det tjener os bedst.

Langt kønnere egne, vil gerne vi tro,
kan fremmede udenlands finde.
Men dansken har hjemme, hvor bøgene gro
ved strand med den fagre kærminde,
og dejligst vi finde, ved vugge og grav,
den blomstrende mark i det bølgende hav.

Langt større bedrifter for ære og sold
måske så man udlænding øve.
Omsonst dog ej danemænd førte i skjold
med hjerterne løve ved løve.
Lad ørne kun rives om jorderigs bold!
vi bytte ej banner, vi skifte ej skjold.

Langt klogere folk er der sagtens om land
end her mellem bælte og sunde.
Til husbehov vi dog har vid og forstand,
vi vil os til guder ej grunde.
Og brænder kun hjertet for sandhed og ret,
skal tiden nok vise: vi tænkte ej slet.

Langt højere, ædlere, finere sprog
skal findes på fremmedes tunge.
Om højhed og dejlighed danemænd dog
med sandhed kan tale og sjunge.
Og træffer vort modersmål ej på et hår,
det smelter dog mere, end fremmedes slår.

Langt mere af malmen så hvid og så rød
fik andre i bjerg og i bytte.
Hos dansken dog findes det daglige brød
ej mindre i fattigmands hytte.
Og da har i rigdom vi drevet det vidt,
når få har for meget og færre for lidt.

LIVSTRÆET

Tekst: Erik Lindebjerg

Musik: Hans Holm

Der er så meget, der kan trykke
gøre dagen trist og grå
Se de folk der uden lykke
bare går og går i stå

Lad dem lege i livstræets krone
Lad dem føle, at livet er stort
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvningens port.

Der er så meget uden varme
uden ånd og uden liv
folk bliver fattige or arme
tænker kun på tidsfordriv.

Lad os lege...

Der er så mange uden venner
uden kærlighed og kys
folk som ingen andre kender
hvor mon de skal finde lys?

Lad os lege...

Der er så hård en kamp om magten
alle kæmper for sig selv
Er der ingen der har sagt dem
at de slår sig selv ihjel?

Lad os lege...

Der er så mange, der er slaver
af sit job og af sin tid.
Hvorfor bruges vores gaver
uden tanke, uden vid?

Lad os lege...

MAN BINDER OS PÅ MUND OG HÅND (GRIBE EFTER BLANKE TING)

Tekst: Poul Henningsen

Melodi: Kai Normann Andersen

Gribe efter blanke ting
vil hvert et grådigt lille barn
Binde andre med en ring
gør man som helbefar'n
Tænk, hvor har man stået tit
og delt et vindu's paradis
Helle, helle, det er mit!
Og livet går på samme vis
Man binder os på mund og hånd
med vanens tusind stramme bånd
og det er besværligt at flagre sig fri
Vi leger skjul hos en som ved
at skærme os mod ensomhed
med søde kontrakter vi luller os i
Kunne vi forbyde de tre ord: jeg lover dig
var vi vist i kærlighed på mere ærlig vej
De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den korte stund
til glæden er borte og alting forbi

Kærlighed og ægteskab
hva' kommer de hinanden ved ?
Kedsomhedens tomme gab
til kæben går af led
Elskov er den vilde blomst
i gartner hænder går den ud
Skærmet får den sin bekomst
men blomstrer hedt i storm og slud
Man binder os på mund og hånd,
med vanens tusind stramme bånd,
men ingen kan ejes. Vi flagrer os fri
I alle kærtegn er en flugt,
de røde sansers vilde flugt
fra pligternes travle fortrampede sti
Du må ikke eje mig, jeg ejer ikke dig
Alle mine kys er ikke ja og ikke nej

De ord vi svor med hånd og mund
de gælder kun den svimle stund
det netop er kysset fra dig jeg ka' li'

Møde hvad der venter os
og ingen ve' hvordan det går
Bære skæbnen uden trods
hvad der så forestår
Glad ved hver en venlighed
men uden tro, at det bli'r ved
Søge fred, idet vi ved,
at vi har ingen krav på fred
Man binder os på mund og hånd
Men man ka' ikke binde ånd
og ingen er fangne, når tanken er fri
Vi har en indre fæstning her
som styrkes i sit eget værd
når bare vi kæmper for det, vi ka' li'
Den som holder sjælen rank, kan aldrig blive træl
Ingen kan regere det, som vi bestemmer sel'
Det lover vi med hånd og mund
i mørket før en morgenstund
at drømmen om frihed bli'r aldrig forbi.

NOGET OM HELTE

(LIVET ER EN MORGENGAVE)

Tekst: Halfdan Rasmussen

Melodi: Robert Normann

Livet er en morgengave
Sjælen er et pilgrimskor.
Der står krokus i min have.
Der står øller på mit bord.
Under himlen hænger lærken
som et fjernt bevinget frø,
for en lærke tænker hverken
på at kæmpe eller dø.

Her er fredeligt og stille.
Her er ingen larm og støj.
Jeg har sået kruspersille
og er brev med pure løg.
Lad alverden slå for panden
og bekæmpe spe med spot.
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha det godt.

Der er nok som går og sysler
med at sprænge kloden væk
Jeg vil ikke ha skærmydsler
og kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder
for at gi hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder,
selleri og pastinak.

Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd.
Jeg, reserven blandt reserver,
bryder ofte ud i gråd.
Jeg får nerver og migræne
blot jeg skær mig på en dolk
og vil helre slå min plæne
end slå løs på pæne folk.

Livet er en dejlig gave.
Jorden er en herlig jord.
Der er øller i min mave.
Der står krokus på mit bord.
Når reserverne skal stille
for at splitte kloden ad,
skrive jeg med kurspersille
verdens mindste heltekvad

OLE SAD PÅ EN KNOLD OG SANG

Tekst: Jeppe Aakjær

Melodi: Alfred Tofft

Ole sad på en knold og sang,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
får og beder omkring ham sprang.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Lyngen sused, og skyen gled,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
udflugtslængsler i hjertet sved.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Heden stænged, og mindet spandt,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
moders øjne dog stærkest bandt.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Snart den ting dog blev åbenbar:
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
minder gør ikke sagen klar.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Stak så Ole en dag i trav,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
stod med et ved det store hav.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Øjet skinnede, tåren randt,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
intet mere i verden bandt.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Over havene hyrden fo'r,
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
fårene står der endnu og glor.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

Ej kan bede og får forstå
la-la-la-la-la-la-la-la-la-la!
længslers tog over bølger blå.
tra-la-la-la-la-la-la-la!

PAPIRSKLIP

Tekst og Melodi: Kim Larsen

Når nu min verden bliver kold og forladt
finder jeg trøst i min kæreste skat
klipper motiver med drømme og saks
papirsilhuetter af den fineste slags.

Livet er langt
lykken er kort
salig er den der tør give det bort.

Her er et af min far og min mor
de som gav mig til denne jord
kærlige kys og en duft af jasmin
altid solskin og sødeste min.

Livet er langt
lykken er kort
salig er den der tør give det bort

Her er et af min bedste ven
utallige klip går igen og igen
et aldrig færdigt eller fuldendt motiv
sort silhuet af kvinden i mit liv.

Livet er langt
lykken er kort
salig er den der tør give det bort

Domine et sanctus
Domine et sanctus
Domine et sanctus

Når nu min verden bliver kold og forladt
finder jeg trøst i min kæreste skat
klipper motiver med drømme og saks
papirsilhuetter af den fineste slags.

Livet er langt
lykken er kort
salig er den der tør give det bort

...

RAMADAN I KØBENHAVN

Tekst og melodi: Isam Bachiri/Nana la Cour Jacobi/Anders Greis/
Özcan Ajrulovski

1. Nymånens skæve smil
Lysset på fjerde sal
Tegner liv på gardin
Vækket af nattergal
Lys på lys
Brænder mildt i mørkets favn
Hånd ved hånd
Ramadan i København

2. Solen den når sin top
Cyklerne i en strøm
Varmen i byens krop
Blikket er fyldt af drøm
Lys på lys
Kæmper for at finde vej
Hånd ved hånd
Ramadan i København

3. Når skyggerne er længst
Samler vi os igen
Skumringstid - så i seng
Stemmerne er et hjem
Lys på lys
Øjeblikket strækker sig
Hånd ved hånd
Ramadan i København

4. Himlen er aftenrød
Glasset der fyldes op
Dadler og mælk og brød
Glæden der følger trop
Lys på lys
Tændes i en fødeby
Hånd ved hånd
Ramadan i København

5. Stjernerne kigger med
Kroppen vendt mod sydøst
Pandens mod tæppet ned
Ordene søger trøst
Lys på lys
Taknemligheden i Hans navn
Hånd ved hånd
Nu rammer dagen København
Ramadan i København
Ramadan i København

SE NU STIGER SOLEN

Tekst: Jakob Knudsen

Melodi: Oluf Ring

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød,
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
syngte Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjæleve,
blot jeg trygt vil sige: Din vilje ske!

O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
moder, søster, elskte, min kærlighed!

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o, du milde Fader, min skaber, Gud!

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav.
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly!
O, for sejersjubel, for salig lyst:
lyset stander stille på livets kyst!

SENSOMMERVISE

(ÆBLER LYSER RØDT)

Tekst og Melodi: Kirsten og Finn Jørgensen

Æbler lyser rødt på træernes grene,
høsten går ind.
Går igennem skoven ganske alene,
stille i sind.
Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

Sommerbrisen danner krusning på søen
mystisk og sort.
Stæreflokke svæver højt over øen
snart ta'r de bort.
Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

Duft af brænderøg blandt brunlige bregner,
blåsorte bær
Stille summen mellem blade som blegner
aft'nen er nær.
Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

Modne rønnebær bag dybgrønne grene
rødt titter frem
Går igennem skoven ganske alene
nu må jeg hjem!
Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

SOMMERENS Ø

(HVER GANG EN SOMMER IGEN KOMMER DRAGENDE)

Tekst: Piet Hein

Melodi: Mogens Jermiin Nissen

Hvergang en sommer igen kommer dragende,
dvælende, farende hen,
er det som kom man i dybet af dagene
hjem til sin hjemegn igen.

Ude i verden, hvor jorden og himlene
skifter i ukendte skær,
længes man ind i sit øriges svimlende
verden af lunerigt vejr.

Åh, at forundres og komme på luftene
let som et løvetandsfrø
ned i det syngende, susende,
duftende græs på en sommergrøn ø.

Her er man hjemme, hvor stormen og vindene,
solen og skyerne går
midt i det »nu«, som er selve den rindende
tråd mellem aldre og år.

Her mellem havet og strømmen og stenene
nynner en langelig sang,
samlende alt, som har været, forenende alt,
som skal være en gang.

Stranden den stride, bestormet af vandene,
lægger sin vandrende ring,
lukkende rundt om de varige, standende,
enkle og evige ting.

Tavse, mens druehyld løfter mod rummene
sommerens glødende bær,
glider vi ind i den syngende, summende,
susende sommer og »er«.

SOMMERSALME

(DET DUFTER LYSEGRØNT AF GRÆS)

Dansk tekst: Johannes Johansen efter C. D. Wirsén
Melodi: Waldemar Åhlen

Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

Ja, Jesus Kristus er det Ord,
der skaber liv af døde, så ny bliver
himmel, ny bliver jord,
en verden grøn af grøde.
Kom, Jesus, snart,
og gør det klart
den morgenstund, du kommer,
da gryr en evig sommer.

Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften.
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

SVANTES LYKKELIGE DAG

Tekst og melodi: Benny Andersen

Se, hvilken morgenstund!
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op.
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt,
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det ka jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

TIT ER JEG GLAD

Tekst: B.S. Ingemann

Melodi: Carl Nielsen

Tit er jeg glad og vil dog gerne græde,
thi intet hjerte deler helt min glæde.
Tit er jeg sorrigfuld og må dog le,
at ingen skal den bange tåre se.

Tit elsker jeg, og vil dog gerne sukke;
tit hjertet må sig tavst og strengt tillukke.
Tit harmes jeg, og dog jeg smile må;
thi det er dårer, som jeg harmes på.

Tit er jeg varm, og isner i min varme;
thi verden favner mig med frosne arme.
Tit er jeg kold - og rødmer dog derved;
thi verden slukker ej min kærlighed.

Tit taler jeg - og vil dog gerne tie,
hvor ordet ej må tanken oppebie.
Tit er jeg stum - og ønsker tordenrøst,
for at udtømme det beklemte bryst.

o du, som ene dele kan min glæde!
Du ved hvis barm jeg turde frit udgræde!
O, hvis du kendte, hvis du elsked' mig,
jeg kunne være, som jeg er - hos dig.

UNDERLIGE AFTENLUFTE

Tekst: Adam Oehlenschläger

Melodi: Carl Nielsen

Underlige aftenlufter!
hvorhen vinker I min hu?
Milde, lune blomsterdufte!
sig, hvor hen I bølger nu.
Går I over hviden strand
til mit elskte fødeland?
Vil I der med eders bølger
tolke, hvad mit hjerte dølgjer?

Matte sol! bag bjergets stene
luerød du daler ned,
og nu sidder jeg alene
i min dunkle ensomhed.
Hjemme var der intet fjeld,
ak! så er jeg ude vel,
skal i nat ej barnligt blunde
i min Herthas grønne lunde.

Norges søn! jeg vel kan mindes,
du har sagt med smeltet bryst,
at i hjemmet ene findes
rolighedens sande lyst.
Schweizer! som paa klippen bor,
du har talt de samme ord.
Hellig længsel drev med vælde
begge til de vante fjelde.

Tror I da, kun klipper ene
præger sig i hjertet ind?
Ak! fra disse nøgne stene
vender sig mit mørke sind.
Synger granens, fyrrens lov!
hvor er Danmarks bøgeskov?
Gustne flod, som her sig krummer,
dysser ej min sjæl i slummer.

Hjemme rinder ingen floder
i en sid og leret grav,
livets kilde, glædens moder
breder sig, det sølvblå hav,

slynger sig med venlig arm
om sin datters fulde barm,
og ved blomsten sig forlyster
på Sjølundas unge bryster.

Stille! stille! hisset gynger
båden mellem siv og krat,
sødt en mø ved cithren synger
i den tavse, lune nat.
Hvilke toner! milde lyst!
hvor du strømmer i mit bryst!
Men hvad savner jeg, og græder,
mens hun dog så venligt kvæder?

Det er ej den danske tunge,
det er ej de vante ord,
ikke dem, jeg hørte sjunge,
hvor ved hytten træet gror.
Bedre er de vel måske,
ak, men det er ikke de!
bedre, tror jeg vist, hun kvæder,
men tilgiver, at jeg græder!

Tager ej min sang for andet
end et ufrivilligt suk!
Længselsfuldt heniler vandet,
aftenen er så blid og smuk.
Mangen sådan aftenstund
sad jeg i min kære lund,
mindet vender nu tilbage,
det var årsag i min klage.

Tidlig misted jeg min moder,
ak! det gjorde mig så ve!
Danmark er min anden moder,
skal jeg mer min moder se?
Livet er så svagt og kort,
skæbnen vinker længer bort,
skal jeg med den sidste varme
slutte mig i hendes arme?

VORT MODERSMÅL ER DEJLIGT

Tekst: Edvard Lembcke

Melodi: Folkemelodi

Vort modersmål er dejligt, det har så mild en klang,
hvormed skal jeg ligne og prise det i sang?

En højgåren jomfru, en ædel kongebrud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud!

Hun lægger os på læben hvert godt og kraftigt ord
til elskovs sagte bønner, til sejrens stolte kor.
Er hjertet trangt af sorgen, og svulmer det af lyst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst.

Og om i øst og vest vi har sværmet og søgt
de svundne tiders visdom, de fjerne landes kløgt,
hun lokker, og hun drager, vi følger hendes bud,
for hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
for hun er så ung, og så yndig ser hun ud.

De fremmede, de tænkte at volde hende sorg,
de bød hende trældom i hendes egen borg,
men just som de mente, hun var i bånd og bast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast.

Og alle de skjalde, hun skænkede ordets magt,
de blev om hendes sæde en stærk og trofast vagt.
Hver sang, som folket kender og lytter til med lyst,
den blev en ring i brynjen, som dækker hendes bryst,
den blev en ring i brynjen, som dækker hendes bryst.

Hver kraftig skæmt, som lokker på læben frem et smil,
den blev i hendes kogger en hvas og vinget pil,
hvert ord, der kom fra hjertet, og som til hjertet når,
der blev en sten i muren, der hegner hendes gård,
der blev en sten i muren, der hegner hendes gård.

Og årene, de rulle og skiftes om på jord,
og vore navne glemmes som sne, der faldt i fjor,
og slægt efter slægt segner hen på nornens bud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud!

WHAT A WONDERFUL WORLD

Tekst og melodi: George Douglas & George David Weiss

I see trees of green, red roses too
I see them bloom, for me and for you
And I think to myself
What a wonderful world

I see skies of blue, clouds of white
Bright blessed days, dark sacred nights
And I think to myself
What a wonderful world

The colors of a rainbow
So pretty in the sky
Are also on the faces
Of people going by
I see friends shaking hands, saying how do you do
They're really saying, I love you

I hear babies cry, I watch them grow
They'll learn much more
Than I'll never know
And I think to myself
What a wonderful world
Yes, I think to myself
What a wonderful world

SÅ TAG MIT HJERTE

Tekst: Tove Ditlevsen

Melodi: Thomas Clausen

1. Så tag mit hjerte i dine hænder,
men tag det varsomt og tag det blidt,
det røde hjerte, ah, nu er det dit.
2. Det slår så roligt, det slår så dæmpet,
for det har elsket, og det har lidt,
nu er det stille, ah, nu er det dit.
3. Og det kan såres, og det kan segne,
og det kan glemme og glemme tit,
men glemmer aldrig, ah, at det er dit.
4. Det var så stærkt og så stolt, mit hjerte,
det sov og drømte i lyst og leg, leg,
nu kan det knuses, ah, men kun af dig.

BARNDOMMENS GADE

Tekst: Tove Ditlevsen

Melodi: Anne Linnet

1. Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.

Jeg er den bankende rytme
i alt, hvad du længes mod.
Jeg er din mors grå hænder
og din fars bekymrede sind,
jeg er de tidligste drømmes
lette, tågede spind.

2. Jeg gav dig min store alvor
en dag du var vildt forladt.
dryssed' lidt vemod i sindet
en drivende regnvejrsnat.
Jeg slog dig engang til jorden
for at gøre dit hjerte hårdt,
men jeg rejste dig varligt op igen,
og tørrede tårerne bort.

3. Det er mig, der har lært dig at hade,
jeg lærte dig hårdhed og spot.

Jeg gav dig de stærkeste våben,
du skal vide at bruge dem godt.
Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen,
møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

*Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.*

*Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen.*

*Møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.*

4. Og hører du renere toner
stemt til en skønnere sang,
skal du længes efter min stemmes
sprukne og kejtede klang.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?

Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.

Jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.

Jeg gav dig de vagtsomme øjne,
på dem skal du kendes igen.
Møder du en med det samme blik,
skal du vide, han er din ven.

5. Ja, jeg er din barndoms gade,
jeg er dit væsens rod.

Jeg er den bankende rytme
i alt hvad du længes mod.
Fløj du så vidt over lande
og voksede du fra din ven?
Jeg er din barndoms gade,
jeg kender dig altid igen.